

ἜΤΟΣ Γ'.

ἘΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ

ἌΡΙΘ. 150

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΓΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 10

Τιμή ἑτησίας συνδρομῆς προπληρωτέας διὰ μὲν τὸ Ἑσωτερικὸν δραχμαὶ νέαι 12, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν 20.
Τὸ Γραφεῖον τῆς ἐφημερίδος, ἐπὶ τῆς οἰκῆς Σταδίου ἀριθ. 14 ἀπέναντι τῆς Γενικῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 27 Δεκεμβρίου 1881.

Λοιπὸν αἱ ἐκλογαὶ ἐτελείωσαν. Οὔτε ἐπισκέψεις, οὔτε κτηχήσεις, οὔτε ὑπενθυμίσεις παλαιᾶς φιλικῆς, παλαιᾶς συγγενεῖς τεθαμμένης ἐν τῷ ἀνεξερευνητῷ βυθῷ τῆς ἀδικιοφροσύνης, οὔτε προπόσεις, οὔτε εὐχαί.

Ὁ Γεώργιος Στυλίων, ὅστις ἐκυκλοφορεῖτο ἐκὼν ἄκων ἀνωθι τῶν στιλπνῶν τροχπεζογραμμικῶν, ἐφορεύων ἀγρύπνως τοὺς ἐπ' αὐτῶν ἀριθμούς, ἀπεσύρθη κεκμηκῶς εἰς τὰ βελάντια καὶ τὰ ταμεῖα τῶν πλουσίων, ἀφοῦ ἐπισκέφηται καὶ τὰς πλέον ἀκαθάρτους κόχας καὶ τὰς πλέον ρυπκράς χειρῶν. Τὰ ποικιλόχροα ἐκλογικὰ προγράμματα, διερωγότα, κατερρυπωμένα κατκαρέμονται εἰς ταμᾶχι ἐκ τῶν τοίχων, ὡς σημαῖα κατκατήσασκε ῥάκη μετὰ τὸν ἀγῶνα. Καὶ ἐν πάσῃ γωνίᾳ φαίνεται ὁ Μικράκης ἐπερσιδόμενος ἀπυθνηκῶς ἐπὶ τοῦ Λεβιδίου φαίνεται ἔτι ἡ κατὰ ἀντιπολίτευσις τοῦ Οἰκονόμου κατεσπιλωμένη ὑπὸ τοῦ πηλοῦ διακρίνεται τὸ μέγα κεφαλαῖον Ρ τοῦ Ρόκου ἰστάμενον ὄρθιον καὶ ἀπτύχον ὡς ὁ κύριός του καὶ μετὰ τὴν καταιγίδα, ἕως οὗ ταῦτα πάντα ἐπικαλύψωσιν καὶ μετὰ ἀγγελίαν τῶν δώρων τοῦ νέου ἔτους καὶ τῶν πάλων τοῦ Κετσίμπαλη καὶ τῶν Mousquetaires au Couvent, ἀππράλλατα ὅπως τὸν ἐκλογικὸν σάλον καὶ τὸν ὀργανισμὸν θὰ διχθεθῆ καὶ θὰ καλύψῃ ἡ ἀνυπόκριτος φαιδρότης καὶ εὐθυμία τῶν προσηγισσῶν ἑορτῶν καὶ ἡ ζωηρὰ καὶ θυμῆρης κίνησις τῆς ἀποκρέω. Τὰ τελευταῖα ζήτημα ἀπήχθησαν προχθές τὰ τελευταῖα τελευταῖα, ἀληθῶς εἶπεν, οὔτε κἀν ἠκούσθησαν, ἐπιγέντα ἐντὸς τοῦ βραχνοῦ, λάρυγγος τῶν οἰνολήπτων ἐκλογέων. Αἱ τελευταῖαι λαμπροφρονίαι παρήλασαν ἐν ταῖς οἰκῆς, τὰ τελευταῖα ἐνθουσιώδη ἄσματα ἐτάραξαν τὴν σιωπὴν τῆς νυκτός, ἔπειτα ἐπῆλθε πλήρης ἡσυχία. Καθεὶς ἐπὶ τὸ ἔργον του οἱ ἐκλογεῖς, ἀφοῦ ἐξήντησαν ὅλον τὸ

κεφάλαιον τοῦ ἐνθουσιασμοῦ των, θ' ἀρχίσωσι πάλιν φροντίζοντες περὶ τῶν ἰδίων ὑποθέσεων καὶ ἀποθησαυρίζοντες ἐν ἐκυτοῖς σταλαγμῶν πρὸς σταλαγμῶν τὸν ἐνθουσιασμὸν, ὅπως ἐκχύσωσι αὐτὸν πάλιν διὰ μιᾶς ἐν δεδομένῳ κυριῷ. Περίεργος λόγος ὁ Ἑλληνικός! ἔχει τὸν ἐνθουσιασμὸν περιοδικόν, ὡς τινεὶ ζῶα ἔχουσι περιοδικὸν τὸν ὀργανισμὸν. Κατεκτήσαμεν τὴν Ἄρταν, τὴν Λάρισσαν, τὸν Βῶλον καὶ δὲν ἠκούσθη οὐδὲ ἐν ζήτησιν ἐνίκησεν ὁ κ. Ράλλης, ὁ κ. Ψύλλας, ὁ κ. Μουτσόπουλος καὶ τὰ ζήτημα ἀφίκοντο μέχρι τρίτου οὐρανοῦ, δικαί; Διότι κατὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἐπαρχιῶν δὲν εἶχεν ἐπιστῆ ἔτι ἡ ὄρα τοῦ ἐνθουσιασμοῦ. Ὁ Ἕλληνας κανονίζεται ὡς ὠρολόγιον ἐκκερμῆς.

Καὶ ἡ νέα Βουλὴ ἐγεννήθη λοιπὸν. Καλορρίζικος, κ. Κουμουνοῦρος, σεβαστὴ καὶ πεπειραμένη γεννητορ. Σοὶ εὐχόμεθα νὰ ζήσης νὰ ἴδῃς καὶ ἄλλας θυγατέρας, ἔστω καὶ ἀνὰ τὴν προῖκα αὐτῶν φροντίζωμεν ἡμεῖς. Ὁ τοκετὸς ἦτο ἀνώδυνος, χωρὶς σπασμούς, χωρὶς κινδύνους. Ἐνθυμεῖσθε ἄλλοτε πόση δυστολία; Ἐχρειάζετο ἡ Segala cornuta καὶ ἄλλα σπασμωδικὰ φάρμακα, τὰ ὁποῖα ἐχορήγει ἡ σοφία τοῦ Κελαμίδα διὰ τὴν γέννησιν, καὶ πολλάκις ἐγένετο ἀνάγκη προσφυγῆς εἰς τὰ τιθηρὰ χειρουργικὰ ἔργαλαῖα χειρουργὸς ἦτο ὁ τυχὼν ὑπομοίραχος καὶ χειρουργικὰ ἔργαλαῖα ἡ λόγχη τῶν χωροφυλάκων. Καὶ ἐξήρχετο τὸ ἔμβρυον κατκαταμεισμένον, τετραυματισμένον, ἀσθενικὸν, θνησιγενὲς ἐνίοτε. Ἀπεναντίας τὴν φορὰν ταύτην ὁ τοκετὸς ἦτο αἷτιος. Ἐξῆλθε τὸ τεκνίον ἀπὸ τῆς κάλπης εὐρωστον, ὑγιές, ἀρτιμελές. Ἡ πατρότης εἶνε ἀποδεδειγμένη τὸ τέκνον ὁμοιάζει τοῦ πατρός. Εἶδετε τί εὐρωστος γέρων εἶνε ὁ Κουμουνοῦρος; Μάτην πειράται νὰ διαφιλονεικήσῃ τὴν πατρότητα καὶ ὁ Τρικούπης, εἰς μάτην τολμᾷ νὰ συκοφαντήσῃ τὴν τιμιότητα καὶ τὴν πίστιν τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας καὶ ὁ Δηληγιάννης, παρουσιάζόμενος καὶ αὐτὸς καὶ κομψούμενος ὡς κρυφίος ἐραστής. Ἡ Ἑλλάς δὲν εἶνε μοιχαλὶς. Ἡ Ἑλλάς γνω-

ρίζει τὸν Κουμουνδοῦρόν της, καὶ ὁ Κουμουνδοῦρος τὴν Ἑλλάδα του, καὶ μὲ ὅσα καὶ ἂν λέγωσι, τὸ τέκνον εἶνε ἰδικόν του. Νὰ σὰς ζήσῃ, κύριε Κουμουνδοῦρε, τὸ τέκνον σας, καὶ ἂν πρόκειται νὰ εἶνε ὡσάν τὰ ἄλλα, σὰς εὐχόμεθα νὰ γείνητε Κρόνος καὶ νὰ τὸ καταφάγητε.

Μὰς εἶχον τρομάξει μὲ τόσας ἀπειλάς καὶ τόσας κκαὰς προφητείας. Ὁ κ. Λομβάρδος ἀπὸ τὴν Ζάκυνθον ἐκόπτετο γοερῶς ὡς Ἱερσεμὶς ἀπολέσας εἰς τὸ χερτοπκίγιον καὶ τὴν τελευταίαν αὐτοῦ πεντάραν. Ὁ κ. Βουδούρης καὶ λοιποὶ ἀπὸ τὴν Χαλκίδα προεμάντευον τὸν κατακλυσμόν, τὸν ἀποκλεισμόν, τὴν βεῦσιν τοῦ ἀδελφικοῦ κίματος. Ἡ Ὁρα εἶχε καταντήσει κερκιάξ, πένθιμον νυκτολάλον πτηνόν. Ὁ βρατιλεὺς ἀντὶ ξύλων ἔκκιεν εἰς τὰς θερμάστρας τῶν ἀνακτόρων τηλεγραφήματα τόσα πολλὰ τῷ ἀπεστέλλοντο καθ' ἐκάστην. Ὡς καὶ ὁ κ. Βάλληνας ἀπὸ τὴν Κέκν, ὡς καὶ αὐτὸς ὠλοφύρετο καὶ ἠπέλει. Εἶχομεν ἐτοιμάσει πέντε μανδύλια διὰ τὰ δάκρυα, ἕτινα εἰς ἀνάγκης ὠφείλομεν νὰ χύσωμεν καὶ περιεμένομεν ἀγωνιῶντες τοὺς δικσπαθισμούς, οὐς μὰς εἶχεν ὑποσχεθῆ ὁ κ. Κκλιγιᾶς διὰ τοῦ προγράμματος του. Τίποτε δὲν συνέβη μὲλα ταῦτα οὐδὲ εἰς σκιμαλισμός, οὐδὲ ἐν ἀπλοῦν ῥάπισμα. Πλήρης τάξις καὶ ἡσυχία. Ὁ Κουμουνδοῦρος ἐζήτησεν ἀπὸ τὸ ἔθνος δικαστοῦς τεσσαράκοντα πέντε βουλευτάς καὶ τὸ ἔθνος τῷ ἔδωκεν ἀθορύβως τόσους οὐδὲ κἄν μισὸν δὲν τῷ ἐκράτησεν.

— Καλῶς μὰς ὠρισες λοιπόν, νέκ Βουλή μὲ τὸν νέον χρόνον. Καὶ τί σκέπτεσαι νὰ πράξης, νέκ Βουλή, καὶ τί σκέπτεσαι ὑπὲρ ἡμῶν; Κύτταξε, ἔχομεν τόσα χρέη, ἔχομεν τόσον στρατὸν ἄχρηστον, ἔχομεν τόσους ὑπαλλήλους περιτούς, ἔχομεν τόσους ἄλλους κλέπτας, ἔχομεν τὰ ταμεῖα κενά, ἔχομεν τοὺς δρόμους καταστραμμένους ἀπὸ τὰς πλημμύρας, ἔχομεν τὸ ναυτικὸν μας ἐν παρκλυσίᾳ, ἔχομεν τὸ ἐμπόριόν μας νεκρωμένον ἀπὸ τοὺς δασμούς, ἔχομεν τὸν λαὸν πεινῶντα ἀπὸ τοὺς ὑπερόγκους φόρους, ἔχομεν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον ἐπιδρομὴν ἀμαθείας, ἔχομεν εἰς τὰς ἐπισκοπὰς ἐπιδρομὴν ἀγυρτείας. Δὲν θὰ φροντίσης λοιπόν ὑπὲρ ἡμῶν, νέκ Βουλή;

— Τί ἔχω νὰ πράξω; Ἐχω ἐν πρώτοις νὰ λάβω τρικασίας χιλιάδας δρχυμῶν. Ἐχω νὰ ἱκανοποιήσω πεντακοσίας χιλιάδας ἐκλογέων, οἱ ὅποιοι μὲ ἐψήφισαν μὲ αὐτὴν τὴν συνθήκην. Ἐχω νὰ φροντίσω περὶ τῆς πληρώσεως τῶν τριῶν κενῶν ἢ κενωθησομένων ὑπουργείων. Ἐχω νὰ ἐκλέξω τὸν Πρόεδρόν μου. Ἐχω νὰ κατατάξω τὰ μέλη μου εἰς τὰ διάφορα κόμματα καὶ νὰ καταναλώσω κατόπιν δύο δισεκατομμύρια κυβικά μέτρα λόγων εἰς συζητήσεις.

— Μόνον αὐτὰ ἔχεις νὰ πράξης, τίποτε ὑπὲρ τοῦ λαοῦ;

— Αἶ, φίλε μου πρέπει κανεὶς νὰ μὴ ἀσεβῆ πρὸς τοὺς προγόνους του. Τί ἔπραξαν οἱ προηγούμενοι βουλαί; ὅ,τι ἔπραξαν αὐταί, μεῖνε βέβαιος, ὅτι θὰ πράξω καὶ ἐγώ. Ἐπειτα, τὸ εἶπες ὁ ἴδιος, πατήρ μου εἶνε ὁ Κουμουνδοῦρος καὶ ἐπομένως μὴ λησμονῆς τὴν ἐντολὴν «Γίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου» . . .

Τὸ ἀκούετε Πανέλληνες; Ἡ νέκ Βουλή, ὡς ὄλαι αἱ Βουλαί, ἀφοῦ μεριμνήσῃ διὰ τὰ συμφέροντά της, θὰ μεριμνήσῃ

διὰ τὰ συμφέροντα τοῦ κ. Κουμουνδοῦρου, ὥστε δὲν ἀλλάξμεν κηδεμόνα καὶ ἀπομένομεν πάντοτε ὑπὸ τὴν ἐποπτεῖαν καὶ τὴν θέλησιν τοῦ κ. Κουμουνδοῦρου, οὐ ἢ ὀύξ καὶ τὸ κράτος εἰς τὸν αἰῶνα. . .

Ὅχι εἰς τὸν Αἰῶνα, εἰς τὸ Ἐθνικὸν Πνεῦμα καὶ εἰς τὸν Τηλέγραφον.

HIGREC

ΑΝΕΜΟΜΑΖΩΜΑΤΑ

Μία ἐρώτησις καὶ μία ἀπορία. Αἱ ἐκλογαὶ τοῦ κράτους διεξήχθησαν ἐν πλήρει τάξει καὶ ἡσυχίᾳ ὡς βεβαιοῦσιν αἱ σοβρότεροι ἐφημερίδες τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ἡ Παλιγγεσεσία καὶ ὁ Αἰὼν, τὸ δὲ γενικὸν ἀποτέλεσμα τῶν ἐκλογῶν ἀνέδειξεν ὁμολογουμένως πλειονοψηφίαν ὑπὲρ τοῦ ὑπουργείου. Πῶς λοιπόν, ὡς ἰσχυρίζονται αἱ αὐταὶ ἐφημερίδες, ὅτι τὸ φρόνημα τῶν ἐκλογέων τῶν ἐξ ἐν Ἀθήναις εἶναι τὸ φρόνημα ὅλης τῆς Ἑλλάδος;

Ἡ ἀπάντησις εἰς τὴν ἀπορίαν ταύτην εἶναι εὐκολος.

«Γέλα με νὰ σὲ γελῶ νὰ περνοῦμε τὸν καιρόν».

Εἰς τὴν προετοιμασθεῖσαν πρὸς τῆς ἀντιπολιτεύσεως κουαδρίλλια τῶν ὀκτώ, οἱ ἐκλογεῖς Ἀττικῆς εἶπον: Μὰς συγχωρεῖτε, ἀλλὰ ἔχομεν καὶ ἡμεῖς δύο νέκ παιδιὰ, ὅπου ζητοῦν νὰ χορεύσουν καὶ αὐτὰ πρώτην φοράν, καὶ δὲν ἐμποροῦμεν νὰ ἀρνηθῶμεν εἰς αὐτὰ τὴν μικρὰν αὐτὴν χάριν. Περιμένετε διὰ τὸ κοτιλλίον. Λυπούμεθα διότι μεταξὺ τῶν δύο ἀνγκασθέντων νὰ καθίσωσι ἦτο καὶ ὁ κ. Φιλήμων, ὅστις ἔπρεπε νὰ μείνῃ μέσα.

Ὁ γέρως τῆς Ἀττικῆς, ὁ κ. Δ. Κκλιφρονᾶς ἐφέτος τοῦλάχιστον εἶνε ἡσυχος, τὸ φάντασμα τοῦ Νικολέτου Ἰακωβάτου δὲν θὰ τῷ δικφιλονεικήσῃ τὴν πρωτοκαθεδρίαν. Μόνος ἀπὸ τὴν ὁμοούσιον τριάδα ἐσώθη Γεώργιος ὁ Πατήρ ἢ Γεωργαντάρης.

Ἐφέτος θὰ ἔχομεν καὶ τὸ πανηγῦρι τοῦ Στεφανίδου. Λέγουν, ὅτι τὰ στενογραφημένα πρακτικὰ θὰ γράφονται ἐπὶ κοκκίνου χαρτοῦ, διὰ νὰ μὴ κοκκινίξῃ ὁ χαρτης ὅταν θὰ γράφονται ἐπ' αὐτοῦ αἱ ἀγορεύσεις τοῦ κ. Στεφανίδου.

Ἦρχισε τὸ θέατρον τὸ ὅποῖον ἐπιδιωρθώθη ἢ αἰθουσά του ἔγεινε κάπως ἀνθρωπινὴ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῆς ἀξίας παντὸς ἐπαίνου ἐπιτροπῆς καὶ τοῦ ἱκανοῦ ἀρχιτέκτονος κ. Ζέζου. Ἐλήφθη πρόνοις περὶ πάσης ἐλλείψεως, περὶ τῶν ἐξόδων ἐν περιπτώσει ἀπευκταίου, περὶ τοῦ φωτισμοῦ, περὶ τῆς καθαρότητος. Ὁ θίκσος εἶνε ἐν μέρει καλός. Ὅλα λοιπόν καλὰ τὸ μόνον κακόν, ὅπερ ὑπάρχει εἰς τὸ θέατρον, εἶνε ὁ ἐργολάβος Κωστόπουλος, αὐτὸς εἶνε ἢ μόνον μελανὴ κηλὶς ἢ ὁποῖα ὅμως τὰ σκεπάζει ὄλα. Δὲν ἦτο τρόπον ἀφοῦ ἡ ἐπιτροπὴ ἀπεφάσισε νὰ δώσῃ ἐφέτος θέατρον εἰς τοὺς Ἀθηναίους νὰ παρκατηθῆ τοῦ ἀπαρκαιτήτου Κωστόπουλου;